

Karen Kunc

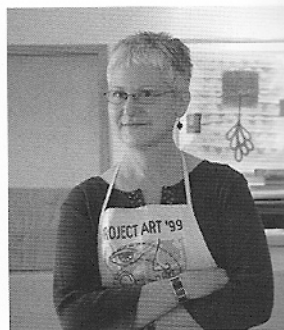
USA 1952

Karen Kuncová je vlastně skladatelka. Podobně jako jazzový muzikant, začíná základní kompozicí, kterou rozvíjí v reakcích na podněty a požadavky materiálu, improvizuje s tématy, často nalezenými ve světě přírody. Velkou výzvou pro práci je cit pro organický rozvoj, který je formuje od začátku až do konce. Když mluvíme o kompozici, Kuncová dosahuje harmonie vyvážením protikladů forem a kontrastů v intenzitě barev. Tato rovnováha mezi přísnými obdélníkovými tvary a klikatými liniemi, mezi silnou sytostí a jemnými odstíny barev, může být také nahlížena jako metamorfóza sil, které mezi sebou v přírodě válí, či jako reflexe osobního hledání rovnováhy. V obou případech tak umělecké dílo zastupuje dílo života – vyvažuje světlo a tmou, nárůst a útlum, život a smrt. Rozhodnutí konfrontovat základní aspekty existence je shodné s její volbou prožít svůj život na venkově Středozápadu, blízko půdě, která nás živí. S tím se shoduje také její výběr používat pro své dílo dřevěné bloky jako médium, které spojuje v pevné celky. Grafiky Kuncové ve výsledku vyrovnávají původní úmysl s možnostmi. Široké kontury kompozice zasazuje na určité místo vyhledané mnoha malými skicami, které prozkoumávají určitý motiv v malém. Při zpracování dřevěných desek přenáší představy s neobyčejnou dovedností do materiálu. Návrh odpovídá tvaru dřeva. Přes nůž a dláto cítí každé vlákno a tak dovoluje dřevu, aby jí při práci samo vedlo. Stejně tak výsledné barvy tisků jsou odezvou na mnohovrstevnost použitých barev. Finální paleta je tak výsledkem neustálého experimentování s účinky vzájemného působení barev. Postup vyžaduje, aby neustále lpěla na základních prvcích výsledného obrazu. Proces tvoření, tento významný aspekt umělecké zručnosti, který vyžaduje spontánní inovaci, je neustále ve hře. Řemeslná zručnost tak není odsouzena na pouhou mechanickou výrobu. Názvy prací často návštěvníky upozorňují na organický původ řezeb Kuncové. Mají stejný význam jako směrová růžice, kterou používají v mapách kartografové – orientovat pozorovatele. Název poskytuje stopu pro sledování abstraktních představ, občas naznačuje interpretaci pro abstraktní motiv, také často posilují vizuální prvek společný několika tiskům. Divák je od jedné grafiky k druhé povzbuzován k dešifrování, sbírání stop, které ho povedou k pochopení celého díla. To nemusí být vyjádřeno srozumitelným jazykem, ale jakýmsi hybridním dialektem složeným z verbálního i vizuálního. Kompozice, médium a postup jsou ve vzájemné harmonii, a to dává dílu základní sílu.

Andrew Stevens

Karen Kunc is a composer. Like a jazz musician she starts with elements of composition, which she develops as the work progresses in response to the influence of impulse and the exigencies of material, improvising on themes that are often drawn from the natural world. Her prints' great appeal is this sense of organic development that informs them from inception to completion. From a compositional point of view, Kunc's prints achieve harmony by balancing oppositions of forms and contrasts between intense colors. These balances between severe rectangular forms and sinuous lines, between intense saturation of colors and subtle gradations, can also be seen as metaphors for the forces set against each other in the natural world, or as reflecting the personal search for a great balance. In both cases, the work of art is a stand-in for the work of life to balance light against darkness, growth against decay, life against death. Her choice to confront the fundamental aspects of existence is consistent with her choice to live her life in the rural Midwest, close to the land, which supports us all. It is consistent that she chooses to create her art through the medium of wooden blocks; it is her process that knits them into a consistent whole. Kunc's prints are the end result of a process that balances plan against chance. She sets the broad outlines of her composition into place, worked up from the innumerable small sketches that explore in miniature the motifs that are currently interesting to her. As she cuts the blocks for the print, she uses her craft to adapt the imagery to the materials she is working with. The design responds to the blocks; so she feels her way through the grain with her knives and gouges, allowing the wood to guide her. Likewise, the final colors of her prints are the results of her response to the applications of many layers of inks, and the final palette of the work is the result of her process of continual experimentation with the effects of the interactions of her inks. The complex chains of her process require that she continually grapple with the fundamental elements of the final image, so throughout the process of creation that aspect of artistry that requires spontaneous innovation is always in play, and craft is prevented from devolving to mechanical production. The titles of her works often alert viewers to the organic origins of Kunc's imagery. Titles function in the same way that a mapmaker might apply a compass rose to orient the viewer. The title provides a cue for the tracing of her abstract images, sometimes suggesting an interpretation for the abstraction, but as often reinforcing a visual element shared in several prints. The viewer is encouraged to glean clues like a code breaker, accumulating hints from print to print that lead to an understanding of the works which may not finally be linguistic, but in a hybrid dialect comprised of both the verbal and the visual. Her compositions, medium and process are in harmony with each other, and it is this that gives her works their underlying strength.

Andrew Stevens

Ocenění / Awards 2004–2007
2007 *Cena pro zasloužilého grafika / Printmaker Emeritus Award*, Southern Graphics Council, USA 2004 *Cena / Prize*, VII. mezinárodní umělecké triennale / VII International Art Triennial Majdanek, Lublin, Polsko / Poland